

Sygn. akt XVII AmC 3512/10

ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: Ewelina Zalewska po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2012r. w Warszawie na rozprawie sprawy z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- I. Uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o następującej treści:**
- 1. „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty przez punkt handlowo-usługowy, nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przez punkt handlowo-usługowy lub odmowę wypłaty gotówki w bankomacie.”.**
 - 2. „Bank nie ponosi również odpowiedzialności za skutki wynikające z nieterminowego dostarczenia lub zaginięcia korespondencji, spowodowanych przyczynami niezależnymi od Banku.”.**
- II. Zasądza od Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę**

360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

- III. Poleca pobranie kasie Sądu Okręgowego w Warszawie od Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa.
- IV. Zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu.

SSO Bogdan Gierzyński

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem

Sekretarz *Julia Grawalkiewicz-Olszewska*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 listopada 2010 roku powód - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazania wykorzystywania przez pozwanego - „Santander Consumer Bank” S.A. z siedzibą we Wrocławiu (wcześniej: „AIG Bank Polska” S.A. z siedzibą we Wrocławiu) w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o nazwie „Regulamin umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty” o następującej treści:

- 1. „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty przez punkt handlowo-usługowy, nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przez punkt handlowo-usługowy lub odmowę wypłaty gotówki w bankomacie.”.*
- 2. Bank nie ponosi również odpowiedzialności za skutki wynikające z nieterminowego dostarczenia lub zaginięcia korespondencji, spowodowanych przyczynami niezależnymi od Banku.”.*

Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wydanie wyroku zaocznego w przypadku zaistnienia przesłanek ustawowych oraz przeprowadzenie rozpraw) również pod nieobecność powoda.

Pozwany w złożonej odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przeprowadzenie rozpraw) również pod nieobecność pozwanego i przeprowadzenie dowodu z załączonych dokumentów.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany - „Santander Consumer Bank” S.A. z siedzibą we Wrocławiu prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie świadczenia usług bankowych na rzecz konsumentów.

Bezsporne jest, że pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym o nazwie „Regulamin umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty”, stanowiący Załącznik do Uchwały nr 99/AIGB/2009 Zarządu AIG Bank polska S.A. z dnia 14 maja 2009. W przedmiotowym wzorcu zawarte były postanowienia o następującej treści:

1. „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty przez punkt handlowo-usługowy, nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przez punkt handlowo-usługowy lub odmowę wypłaty gotówki w bankomacie.”;
2. Bank nie ponosi również odpowiedzialności za skutki wynikające z nieterminowego dostarczenia lub zaginięcia korespondencji, spowodowanych przyczynami niezależnymi od Banku.”.

Pozwany nie zakwestionował wiarygodności dołączonego do pozwu wzorca umownego, ani też nie zarzucił niezgodności kwestionowanych postanowień z jego treścią, dlatego okoliczności te należało uznać za udowodnione na podstawie art. 230 k.p.c.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron oraz dokumentów zgromadzonych w toku postępowania sądowego.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienia w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na ich treść, a zatem należało uznać, że nie były one z nimi uzgadniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienia nie dotyczą także, zdaniem Sądu, głównych świadczeń stron umowy. Należy przede wszystkim wskazać, że ustawodawca zastosował w tym względzie formułę negatywną, stanowiąc, że ocena dopuszczalności klauzul nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny lub wynagrodzenia, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Wprawdzie ustawodawca nie określił, co należy rozumieć przez sformułowanie „główne świadczenia stron”, ale należałoby sądzić, że z reguły są to takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia czyli tzw. essentialia negotii. W niniejszym przypadku są to: ze strony pozwanej - świadczenie czynności bankowych na rzecz klientów (konsumenci), ze strony zaś konsumenta — zapłata wynagrodzenia za świadczone przez Bank czynności bankowe.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny. Mogą tu bowiem wejść w grę także inne aspekty, jak choćby zdrowie konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Jednocześnie ustawodawca wymaga, by naruszenie interesów konsumenta było w stopniu „rażącym”, które to określenie odnosi się do wypadków znacznego, szczególnie doniosłego odbiegania przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków w łączącym strony stosunku prawnym. Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym.

Pełnię treści pojęciu „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) nadaje judykatura - w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, sygn. akt I CK 832/04, IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86 wskazano, że *„spr^ec^ne ^ dolnymi obyczajami”* należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę

kontraktową, „*rające naruszenie interesów konsumenta*” zaś polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym).

Należy także wskazać, że klauzula generalna wyrażona w art. 385' § 1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385' k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385' § 1 k.c.

Analizując pierwsze zakwestionowane przez powoda postanowienie o treści „Bank nie ponosi odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty przez punkt handlowo-usługowy, nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przez punkt handlowo-usługowy lub odmowę wypłaty gotówki w bankomacie.” stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385' § 1 k.c. bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przedmiotowe postanowienie spełnia przy tym przesłanki klauzuli abuzywnej określonej w art. 385³ pkt 2 k.c.

Stosownie do treści art. 385' pkt 2 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Sąd zważył, iż z przedmiotowego postanowienia wynika, że pozwany Bank wyłączył swoją odpowiedzialności za odmowę akceptacji karty i nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przez punkt handlowo-usługowy oraz odmowę wypłaty gotówki w bankomacie.

Stosownie do treści art. 14 ust. 1 ustawy¹ z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. nr 169, poz. 1385 ze zm.) przez umowę o kartę płatniczą wydawca karty płatniczej zobowiązuje się wobec posiadacza karty płatniczej do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty płatniczej, a posiadacz zobowiązuje się do zapłaty kwot operacji wraz z należnymi wydawcy kwotami opłat i prowizji lub do spłaty swoich zobowiązań na rachunek wskazany przez wydawcę. Zatem obowiązkiem wydawcy karty wynikającym z umowy o kartę płatniczą jest rozliczenie operacji dokonanych przy użyciu karty, zaś obowiązkiem

posiadacza kart)' jest *zapłata* za dokonane operacje. Słusznie podnosi powód, że zawierając umowę o kartę płatniczą konsument ma prawo oczekiwać, że dokonywane przez niego przy użyciu karty transakcje zostaną rozliczone prawidłowo i nie będzie narażony na nieuzasadnioną odmowę akceptacji karty lub wypłaty środków w bankomacie. Kwestionowane postanowienie niewątpliwie natomiast daje pozwanemu możliwość wyłączenia swojej odpowiedzialności za rozliczenia transakcji dokonywanych przy użyciu kart kredytowych. Interpretacja przedmiotowego postanowienia prowadzi do wniosku, że każda odmowa akceptacji karty przez punkty handlowo-usługowe i wypłaty gotówki z bankomatu i każde nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przez punkt handlowo-usługowy jest wynikiem okoliczności, za które bank nie ponosi odpowiedzialności. Na podstawie tej klauzuli pozwany może zwolnić się z odpowiedzialności w stosunku do konsumenta bez względu na okoliczności, niezależnie od przyczyn odmowy akceptacji karty lub nieprawidłowego przeprowadzenia dokonanej transakcji.

W ocenie Sądu, przedmiotowe postanowienie jest niezgodne z ogólnie obowiązującymi przepisami prawa cywilnego normującymi zasady odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Prowadzi ono do wyłączenia lub ograniczenia odpowiedzialności pozwanego wobec konsumentów za świadczone usługi i wyłącza możliwość dochodzenia przez nich roszczeń wynikających z zawartej umowy bez względu na okoliczności. Na podstawie tej klauzuli pozwany będzie mógł skutecznie wyłączyć swoją odpowiedzialność za szkody powstałe na skutek zdarzeń w niej określonych, przerzucając tą odpowiedzialność w całości na konsumenta, który faktycznie nie przyczynił się do ich powstania. Wystarczającą przesłanką wyłączenia odpowiedzialności pozwanego będzie więc sama odmowa akceptacji karty przez punkt handlowo-usługowy, odmowa wypłaty z bankomatu lub nieprawidłowe przeprowadzenie transakcji przy użyciu karty.

W ocenie Sądu, postanowienie to narusza obowiązujące przepisy prawa cywilnego normujące zasady odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania - art. 471 k.c. i następne. Jest ono sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza rażąco interesy konsumenta, albowiem zwalnia pozwanego od odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy bez względu na ich przyczynę, a więc nawet w sytuacji, gdy skutki tego będą obciążać pozwanego Bank. Takie uregulowanie zakresu odpowiedzialności stron umowy należy ocenić, jako nieuczciwe wobec konsumenta i stawiające go w nierównorzędnym położeniu wobec kontrahenta — przedsiębiorcy.

W ocenie Sądu, przedmiotowe postanowienie nie uwzględnia i nie zabezpiecza zatem interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co nie znajduje żadnego uzasadnienia i prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nie równorzędny i rażąco

niekorzystny dla konsumenta. Zakwestionowany zapis bezsprzecznie zatem, w ocenie Sądu, kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy.

Sąd stanął na stanowisku, że także drugie zakwestionowane przez powoda postanowienie o treści „Bank nie ponosi również odpowiedzialności za skutki wynikające z nieterminowego dostarczenia lub zaginięcia korespondencji, spowodowanych przyczynami niezależnymi od Banku.” stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przedmiotowe postanowienie spełnia przy tym przesłania klauzuli abuzywnej określonej w art. 385³ pkt 2 i 21 k.c.

Stosownie do treści art. 385¹ pkt 2 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Zgodnie natomiast z treścią art. 385³ pkt 21 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności uzależniają odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od wykonania zobowiązań przez osoby, za pośrednictwem których kontrahent konsumenta zawiera umowę lub przy których pomocy wykonuje swoje zobowiązanie.

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zakres tej odpowiedzialności można rozszerzyć albo ograniczyć, z tym że niedopuszczalne jest zastrzeżenie, iż dłużnik nie będzie odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną wierzycielowi umyślnie (art. 473 k.c). Dodatkowo, dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, przy pomocy których zobowiązanie wykonuje (art. 474 k.c). Przyjmuje się, że i tę odpowiedzialność można rozszerzyć bądź ograniczyć, jednakże bez możliwości wyłączenia odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną umyślnie przez te osoby.

Powołane przepisy, poza regulującymi możliwość wyłączenia odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną umyślnie, mają charakter dyspozytywny. Oznacza to, że strony stosunku cywilnoprawnego mogą je umownie modyfikować. Jednakże, w sprawach o uznanie postanowienia wzorca umowy wykorzystywanego w stosunkach z konsumentami za niedozwolone, aby mogło dojść do badania istoty danego postanowienia umownego, konieczne

jest stwierdzenie, że nie podlegało ono negocjacom. Chodzi o sytuacje, w których przedsiębiorca wykorzystując swoją faktyczną przewagę nad konsumentem, narzuca mu warunki, na jakich zostaje między nimi ukształtowany stosunek prawny.

Podkreślić należy, że dyspozytywne uregulowania kodeksu cywilnego zawierają wzorcowe wyważenie wzajemnych interesów stron umów zawieranych na gruncie prawa cywilnego. Przepisy te zapewniają równowagę i neutralne ukształtowanie ich uprawnień oraz obowiązków. W sytuacji, gdy przedsiębiorca w „narzucanym” wzorcu umowy odstępuje od dyspozytywnego uregulowania kodeksowego na niekorzyść konsumentów, ich interesy doznają uszczerbku.

Mocą zakwestionowanej klauzuli umownej, pozwany wyłączył swoją odpowiedzialność za skutki nieterminowego dostarczenia lub zaginięcia korespondencji powstałe z przyczyn od siebie niezależnych. Przede wszystkim wskazać należy, że wzorzec umów nie zawiera, ani definicji, ani wyczerpującego wyliczenia tych przyczyn. W ocenie Sądu tak określone ograniczenie odpowiedzialności pozwanego obejmuje swoim zakresem również odpowiedzialność za działania i zaniechania pomocników — podmiotów, przy pomocy których pozwany wykonuje swoje zobowiązanie, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza, np. poczty lub firm kurierskich. Zachowanie tych podmiotów mieści się bowiem w powszechnym rozumieniu pojęcia „przyczyn niezależnych od Banku”. Tymczasem stosownie do treści przepisu art. 474 k.c. dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania lub zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Dłużnik, co do zasady, jest więc zobowiązany do osobistego świadczenia, ale stosownie do autonomii podmiotów, tak jak może posłużyć się innymi osobami w składaniu oświadczeń woli, tak może w ramach tej autonomii posłużyć się innymi osobami w wykonaniu zobowiązania. Korzystając z tego typu sposobności, ponosi on jednak odpowiedzialność wobec wierzyciela za osoby, za pomocą których zobowiązanie wykonuje i którym powierza w całości lub części wykonanie zobowiązania. Odpowiedzialność za działanie kontrahentów przy pomocy których pozwany wykonuje umowę niewątpliwie spoczywa więc po jego stronie. Należy bowiem podkreślić, że odpowiedzialność dłużnika z art. 474 k.c. została ukształtowana na zasadzie ryzyka. W przypadku powierzenia więc wykonania czynności innym osobom, bądź podmiotom dłużnik nie zostaje zwolniony od odpowiedzialności. W odniesieniu do opisaney sytuacji dłużnik poniesie odpowiedzialność, jak za działanie własne, bo już samo powierzenie wykonania świadczenia innej osobie jest naruszeniem więzi obligacyjnej łączącej strony. Bez znaczenia w tym wypadku są okoliczności, które istnieją po stronie osoby lub podmiotu faktycznie wykonującej zobowiązanie. W takiej sytuacji, gdy z winy tych podmiotów powstała szkoda, możliwe jest ustalenie zakresu poniesionych kosztów, bądź odszkodowania oraz powstanie uprawnienia do dochodzenia od

nich roszczeń z tego tytułu. Niedopuszczalne jest natomiast, w ocenie Sądu, zastrzeżenie we wzorcu umownym zapisu umożliwiającego wyłączenie odpowiedzialności przedsiębiorcy względem konsumenta za niewykonanie zobowiązania.

Zakwestionowane postanowienie niewątpliwie może natomiast powodować wyłączenie odpowiedzialności pozwanego wobec konsumentów a także prowadzić do wyłączenia możliwości dochodzenia przez nich roszczeń wynikających z zawartej umowy bez względu na okoliczności. Treść zakwestionowanego zapisu, wbrew więc przepisowi art. 471 k.c, może umożliwiać pozwanemu uchylenie się od odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy wynikające z działań podmiotów, którym pozwany powierzył wykonanie własnego zobowiązania. Negatywne zaś skutki zaginięcia lub nieterminowego działania tych podmiotów w postaci nieterminowego dostarczenia lub zaginięcia korespondencji ponosi wyłącznie konsument.

Ponadto, należy mieć na względzie także okoliczność, że przedmiotowa klauzula została sformułowana w sposób niejednoznaczny i nieprecyzyjny. Postanowienie to, poprzez bliżej nieokreślone sformułowanie „przyczyny niezależne”, może powodować po stronie konsumentów problemy interpretacyjne, co do tego, jaki jest faktyczny zakres odpowiedzialności pozwanego Banku. To do pozwanego będzie należała wyłączna ocena, czy zaistniałe okoliczności wpływają na jego odpowiedzialność w zakresie terminowego dostarczenia korespondencji, czy też jej zaginięcia. Pozwany w takiej sytuacji może w zasadzie w sposób dowolny uznać, że w danym momencie nastąpiły takie właśnie okoliczności od niego niezależne. Wskazany powyżej skutkiem dokonywania interpretacji przez pozwanego jest natomiast możliwość powstania po stronie konsumenta poważnych pod względem finansowym skutków, a taka interpretacja może wpłynąć niekorzystnie na sytuację konsumenta. Słusznie podnosi powód, że do rażącego naruszenia interesów konsumenta dojść może zwłaszcza w sytuacji, gdy wskutek zaginięcia korespondencji konsument pozbawiony zostanie możliwości zapoznania się z oświadczeniem woli pozwanego Banku, a jednocześnie narażony będzie na jego skutki związane chociażby z wypowiedzeniem umowy i koniecznością spłaty zadłużenia.

Wskazane okoliczności uzasadniają twierdzenie, iż zakwestionowane postanowienie nie uwzględnia i nie zabezpiecza interesu konsumenta, jako słabszej strony umowy, co nie znajduje żadnego uzasadnienia i prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nie równorzędny i rażąco niekorzystny dla konsumenta. W ocenie Sądu, także ukształtowanie stosunku prawnego we wzorcu umownym nie znajduje żadnego uzasadnienia, bowiem w sposób rażący narusza ekonomiczne interesy konsumentów a także stanowi nadużycie przewagi kontraktowej pozwanego, który jest profesjonalistą w łączącym go stosunku prawnym z

konsumentem. Zapis ten bezsprzecznie zatem, w ocenie Sądu, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienia wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał ich stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O wysokości wpisu od pozwu i obciążeniu nim pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U..Nr 167, poz. 1398).

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w minimalnej stawce wynagrodzenia radcy prawnego określonej według § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Należy jedynie wskazać, że ponieważ powód wygrał sprawę w całości zastosowanie znajduje w tym przypadku art. 98 i 99 k.p.c, z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje powodowi albowiem jego pełnomocnik procesowy) będący radcą prawnym zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c).

Publikację prawomocnego wyroku na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem
Sekretarz

Julia Gierzyńska - Okręgowy

